

Obsah

Nadšení pro Ježíše Krista	2
O významu našich státních svátků.....	3
Jak budovat svůj vztah s Pánem Bohem	4
Prázdninové akce pořádané Evangelizačním centrem.....	6
Impuls ve Frýdku-Místku	8
Ježíš vyšel, vyjdi taky, ať svět pulzuje pro Krista!	10
Týden v Bohumině.....	11
Ze šťastného a moudrého mládence zoufalý stařec.....	11
Otto a Pindór – k jubileu dvou duchovních vůdců	14
Konference Stvoření a současná věda	16
To, co zůstává.....	20
Aktuality ze světa	21
Aktuality z KS.....	23
Opowieść o Tonym Rossim	24

Nadšení pro Ježíše Krista

České přísloví říká: „S chutí do toho a půl je hotovo.“ Kdo by neznal příjemný pocit radosti z práce, pokud ji děláme s nadšením a správnou motivací. Máme i jinou zkušenost, že práce, do které se nám nechce, jde pomalu a ne-daří se.

Když přemýšlím o životě v církvi a ve společenství, vidím ztrátu nadšení, radosti, motivace, vytrvalosti a stálosti. Ztratilo se nadšení pro Ježíše Krista a často se žije nedělní křesťanství, které je pro mnohé zcela dostačující. Mnoho věřících ztratilo svůj osobní vztah s Pánem Bohem a žije jen tradicí.

Proč chybí nadšení pro Pána Ježíše? Možná to bude tím, že Ho osobně neznáme a nemilujeme Ho, jen o Něm již něco víme a možná i o Něm mluvíme, a to nám stačí. Ochladne-li láska k Pánu Ježíši, jsou-li setkávání křesťanů ospalou, nudnou tradicí, pak nastupuje jen plnění náboženských povinností.

Neexistuje biblický hrdina, který by nepřicházel do Boží přítomnosti - Mojžíš, Daniel, Samuel, David, proroci i prostí lidé, jako například Marie, která seděla u Ježíšových nohou a Pán Ježíš ji za to pochválil. Čím víc budeme sedět u nohou Pána Ježíše, tím lépe Ho budeme poznávat a tím víc Ho budeme milovat.

Udělejme si pravidelný osobní čas pro studium Bible, Božího slova, modlitbu, pro rozhovor s živým Pánem Bohem. *V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu.* (Ko 4,2) V hledání nadšení vložme důvěru v Ježíše Krista, ne ve svá dobrá předsevzetí a možná i ve svou znalost Bible. Čtení Bible má být s nasloucháním Božímu hlasu a poslušností. Pán Ježíš neříká učedníkům:

„Budete mými posluchači, ale říká: „...budete mi svědky...“ (Sk 1,8).

Máme-li udělat něco nového, nebo něco změnit, musíme být pro své jednání motivováni a nadšení. Naši motivaci, sílu a nadšení máme skrze víru v živého Pána Ježíše Krista, který je středem našeho života. Apoštol Pavel napsal: „*V konání dobra neumdlévejme...*“ (Ga 6,9) K vydávání svědectví a konání dobrých skutků je potřebná motivace lásky a nadšení, které dává jen Pán Ježíš. „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ (J 13,35) Boží láska v nás a Jeho milost je nádherná a my jsme pak šťastní, kdykoliv můžeme trávit čas s Pánem Ježíšem. Lásku nelze nadiktovat, láska se žije, láska slouží. Shromáždění věřících - křesťanů není o tom, co dostanu, ale o tom, co přinesu. Je díky nám bohatší o lásku, kterou dáme druhým, svým bližním, nebo chudší.

Oráč se nemůže otáčet, ale musí mít pevný bod, na který se dívá, aby oral rovnou brázdu. „*Nikdo, kdo vloží svou ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království.*“ (Lk 9,62) Hledme vírou na cíl, na Pána Ježíše Krista. Jestliže Pán Ježíš přestane být středem našeho života, náš duchovní život uschne. Milujme Pána Ježíše Krista tak, že nás nikdo nebude moci zastavit.

„*Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, ...aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, a poznat Kristovu lásku,*

kteřá pŕevyšuje poznání, a tak byli naplnění až do vsí plnosti Boží.“ (Ef 3,14-19)

Vašek Hrachovec

O významu našich státních svátků

Státní svátky tak úplně nemiluji. Zvlášt̄ když jsou uprostřed týdne. To je lepší zavřít firmu a počkat. Leckdy se naše města mění v města duchů, kde nikde nikdo není a nic nefunguje (kromě vietnamských obchodů a hypermarketů). Jednou jsme takhle šli Bystřicí nad Ol. z dorostového výletu na svatého Václava a uvědomil jsem si, že ten krásný den byl spíše svátkem krásně a čerstvě posekaných trávníků.

Přístup k našim státním svátkům leccos vypovídá jednak o nás a jednak o posunech ve vnímání našich dějin a vztahu k naší státnosti.

Dá se říci, že jsme tak nějak v zajetí dvou dvojic svátků. Na začátku prázdnin je to památka věrozvěstů Cyrila a Metoděje a památka upálení Mistra Jana Husa. Tyto dva svátky odkazují k duchovním tradicím národa. A zdá se, že Cyrilometodějskou tradici uchopili a obsadili římsští katolíci, přesto, že právě tito světci byli římskou církví vnímání jako nepřátelé a touto církví byli i perzekvováni. A zdá se, že se svátkem upálení Mistra Jana Husa máme my protestanti problém, neumíme jej zpracovat. A to i přesto, že naše moderní dějiny jsou podle Tomáše Garrigua Masaryka, zakladatele státu, založeny na ideji husitství a bratrství.

A na podzim jsme přesvědčování o tom, že na začátku naší státnosti byla

svatováclavská myšlenka, a výročí vyhlášení samostatné republiky jde tak nějak do pozadí.

Proč je to tak?

Přiznám se Vám, jakým způsobem slavím státní svátky. Několik let mám takový zvyk, sváteční rituál. Zajdu do antikvariátu a koupím si knížku, která odkazuje k minulosti. Většinou to býval Tomáš Garrigue Masaryk.

V tomto roce jsem koupil za 50 Kč Husův traktát O šesti bludích. Kupoval jsem ji s pocitem: „To znám“. Ale docela jsem se mýlil. Mnohé bylo pro mne více než objevné. Navíc jsem si uvědomil přesahy do současnosti. Nejvíce mne zaujal blud šestý, totiž svatokupectví. Ve škole jsme se učili, že je to cizím slovem simonie (podle kouzelníka Šimona ze Skutků, který byl ochoten podplatit apoštolu, aby dostal moc udělovat Ducha Svatého) čili prodávání církevních úřadů za peníze. Hus to ale viděl ještě v jiných, širších souvislostech. Svatokupectví je „... *neřádná vůle, duchovní věc za časnou proměnití*...“. Čili svatokupectví znamená zaměňovat, směňovat, kupčit se všemi duchovními statky. Zaskočil mne server německé evangelické církve, který tento pojem svatokupectví anebo simonie nazval prostě a pro nás v Česku velice srozumitelně: „Korruption“ čili korupce. Čili něco za něco.

Mnozí naši spoluobčané nechápou (už kvůli složitosti problému), o co nám věřícím jde třeba ve věci tzv. církevních restitucí: O statky duchovní anebo o něco jiného, ryze materiálního? V této souvislosti by se snad dalo vidět vztyčený Husův prst.

Umíme odkaz Mistra Jana poctivě, pravdivě a pozitivně zpracovávat?

Na setkání katolické mládeže ve

Žďáru nad Sázavou byl před měsícem seminář, který vedl režisér chystající se natočit film o Janu Husovi. Se skromností mediální hvězdy prohlásil: „*Po takových pěti jamesonech* (čili skleničkách tvrdého a poměrně draheho alkoholu) *jsem takovej teolog, že by mi Dominik Duka* (pražský arcibiskup a český primas) *záviděl*“. A našinec aby z toho, co takto „jamesonovsky“ upravený a připravený režisér Jiří Strach s Husem provede, měl strach. Respektive, co se stane s historickou postavou a symbolem, který dlouhá desetiletí byl jedním ze základních ukazatelů naší státnosti?

Nestálo by za to, pokusit se uchopit, zpracovat a předat naše dědictví? Film asi hned tak nenatočíme, ale jsou tady bohoslužby s kázáními a přímluvnými modlitbami, jsou tady biblické hodiny a setkání mladých. Nebojme se o těchto věcech mluvit. Nebojme se slavit!

Zbyšek Kaleta

Jak budovat svůj vztah s Pánem Bohem

Obrácení jako skutečný základ vztahu

Pokud se máme zamýšlet nad budováním vztahu s Pánem Bohem, je potřeba si nejdříve uvědomit, jak tento vztah navázat. Člověk nejprve uslyší o Boží lásce ke všem lidem, tedy i k němu (např. Ř 5,8), uslyší však i o největším problému všech lidí, tedy i jeho, kterým je hřích (např. Ř 3, 23). Hřích, přestoupení Božího zákona, má za následek smrt (Ř 6, 23; Jk 1, 15).

Pán Bůh se rozhodl tento největší problém vyřešit obětováním svého jediného Syna – Pána Ježíše Krista (např. J 3, 16). Jeho oběť však nepřináší spásu čili záchranu každému automaticky, je třeba, aby tuto oběť každý přijal sám za sebe. Pokud člověk lituje svých hříchů, vyznává je, odvrací se od nich a přijímá Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, který mu hříchy odpouští, i jako Pána, tedy jako Toho, kterého chce od této chvíle bezvýhradně poslouchat, mluvíme o obrácení či činění pokání (např. Sk 2, 38).

Člověka s takovýmto postojem vyjádřeným modlitbou Pán Bůh přijímá za své dítě, takový člověk prožívá znovuzrození (J 1, 12 - 13). Takovýto znovuzrozený křesťan potřebuje utvrzení Božím slovem, že je opravdu spaseným, zachráněným Božím dítětem, kterému Pán Bůh odpustil hříchy a který je na cestě k Němu, do nebe (např. Ef 2, 8; 1 J 5, 12). Takovéto obrácení je tedy začátkem vztahu s Pánem Bohem, základem, na kterém jediné lze tento vztah budovat.

Prostředky budování vztahu

Nejdůležitějšími prostředky tohoto budování jsou modlitba, studium Bible, společenství a svědectví. Je jasné, že o každém z nich lze napsat nejenom článek, ale i celé knihy. Proto nemůže být mým cílem téma vyjádřené v názvu v tomto krátkém článku zcela vyčerpat. Omezím se tedy jen na ty myšlenky, kterými jsem byl sám vyučen a které mi Pán Bůh pokládá na srdce. Nejprve považuji za důležité, aby se znovuzrozenému člověku dostalo pravidelné duchovní péče od starších křesťanů, aby se o těchto prostředcích budování vůbec dozvěděl. Kdosi řekl, že dát znovuzrozenému křesťanu Bibli a ponechat

ho pouze samostudiu je obdobné jako postavit před novorozeně ledničku plnou jídla a odejít. A tato péče má ještě další význam: nový křesťan se díky tomu seznámí s někým, kdo biblické pravdy nejenom vyučuje, ale také se je snaží ve svém životě uplatňovat.

Boží Slovo – dopis milujícího Otce

Boží slovo je nazváno nefalšovaným duchovním mlékem, které novorozené děti potřebují k růstu ke spasení (1 Pt 2, 2), Boží slovo má moc nás proměnit (Sk 20, 32). Před čtením Bible je důležité se pomodlit, aby nám Pán Bůh dal porozumět tomu, co budeme číst, protože bez Jeho pomoci nemůžeme ani to. Vzpomeňme na učedníky na cestě do Emauz, kterým vzkříšený Pán Ježíš dával porozumět Božímu slovu – otevíral jim Písma – a jak učedníci vzpomínají na to, jak jim při tom hořela srdce, jak jim bylo dobře (L 24, 32).

Je dobré Boží slovo číst, neboť jsme přitom v dobré společnosti, dobré je ale také Boží slovo studovat a dále učit se jej zpaměti. O Duchu svatém je mimo jiné psáno, že má učedníkům připomínat slova Pána Ježíše (J 14, 26). „Učme se Božímu slovu nazpaměť, jinak nám nebude mít Duch svatý co připomínat“, vyučoval jeden bratr kazatel. Nechce se mi otevírat Bibli? A nebylo by nesmírně nevděčné, kdyby mi dobrý, milující otec napsal dopis a já bych si ho ani nepřečetl? A Pán Bůh svým dětem takovým Otcem je. A Jeho dopis nemá omezenou platnost a trvání, jako naše lidské dopisy, vždyť Jeho slovo je živé a věčné (1 Pt 1, 23 - 35).

Vyznání a svědectví

Dále ke křesťanskému životu patří vyznání a svědectví. Již v té modlitbě, ve které jsme přijali Pána Ježíše za svého

osobního Pána a Spasitele, je obsaženo vyznání. A vyznání je nezbytné pro naše spasení, vždyť „srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme ke spasení“ (Ř 10, 10). Víru a vyznání lze tedy z předchozího verše pochopit jako spojené nádoby – plníme-li jednu, automaticky se plní i druhá. A pokud poté, co jsme Pána Ježíše přijali jako osobního Spasitele a Pána, přistoupíme ke křtu, jedná se též o vyznání, nyní už o veřejné vyznání. Pán Ježíš si nepřeje mít tajné učedníky, vždyť říká: „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi“ (Mt 10, 32 – 33).

S vyznáním je úzce spjato svědectví. Když se učedníci ptají vzkříšeného Pána Ježíše, kdy chce obnovit království pro Izrael, Pán Ježíš odpovídá, že to není jejich věc. A vzápětí říká, co je jejich věc: “budete mi svědky“ – po obdržení síly Ducha svatého (Sk 1, 7 – 8). Svědek vypovídá o tom, co prožil, co viděl a slyšel. Jeho slova mají být v souladu s životem, jinak je věrohodnost takového svědka zpochybněna. Bratři, o kterých mluví v knize Zjevení v nebi mocný hlas, zvítězili nad satanem pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví (Zj 12, 11).

Připojení se k církvi a modlitba

K novému životu v Kristu patří též připojení se k Jeho církvi. Církvi rozumíme nejenom veškerý Boží lid, ale též místní sbor. A nejde jen o navštěvování konkrétního sboru, společenství, ale o to stát se jeho součástí, být zde jedním z živých kamenů, z nichž se staví duchovní dům (1 Pt 2, 5). Vždyť i výše zmíněný křest a vyučování se odehrávají v rámci církve, zde si máme navzájem

každý podle svého obdarování v lásce sloužit. Pán Bůh si nepřeje mít jedináčky, ale rodinu.

A význam modlitby v duchovním životě? Křik novorozence je důležitou známkou toho, že žije! Smíme a máme tedy volat k Bohu Otci, kterého Pán Ježíš oslovuje Abba, tedy oslovením, které je výrazem důvěrného vztahu (Mk 14, 36). A stejné oslovení užívá Duch svatý v Božích dětech i my sami ve vztahu k našemu nebeskému Otci (Ga 4, 6; Ř 8, 15). Je důležité si na modlitbu vyhradit čas a modlit se pravidelně. A kolikrát denně? Žalmista se modlil sedmkrát denně (Ž 119, 164), Daniel třikrát (Da 6, 11), Pavel vyzývá k modlitbě v každý čas (Ef 6, 18), tedy kdykoli, kdy k tomu máme vhodnou příležitost.

Jiří Holý

Prázdninové akce pořádané Evangelizačním centrem M.I.S.E.

Ostravsko-Norská jízda

Evangelizační akce pořádána v týdnu od 24.6. – 1.7.2012 s týmem 30 mladých lidí z Norska v centru Ostravy. Zpětné ohlasy jednoho z účastníků organizačního týmu:

„Hned první den, kdy jsem se setkal s norským týmem jsem ucítil, jak Bůh chce v Ostravě jednat a konat zázraky. A tak se také dělo. Po všechny akce, dny na školách, kdy Norové mohli ukazovat dětem něco ze své kultury a zvyků, bylo opravdu patrné, jak si tuhle akci Bůh používá. Musím říct, že pro mě bylo

opravdu povzbuzením vidět tolik mladých lidí (většina byla kolem patnácti let), jak v nich hoří oheň Ducha Svatého. A jsem si opravdu jist tím, že nejenom pro mě to bylo hodně povzbuzující. Nicméně musím podotknout, že i když se nám ne vždy všechno dařilo tak, jak jsme původně chtěli, tak na každé z akcí, kterou jsme pořádali, se Bůh oslavil. Na sportovním dni, kde se hrál fotbal, nebo do čajovny přišlo hodně lidí a každý, kdo přišel, se mohl dozvědět něco víc o Ježíši! Super je, kolik nových kontaktů máme a určitě všichni věříme, že ti lidé, kteří mohli slyšet Slova Života během této akce, budou mít touhu a přijdou třeba k nám na klub, který jim je otevřen. Věřím tomu, že Bůh tyto lidi povede a i oni se třeba jednou budou moci zapojit do takového projektu.“

Dominik

English campy v Písku

2 týdny English campů s názvem THE CLUE proběhly v termínech 8.-13.7.2012 a 15.-20.7.2012 v Beskydské Oáze v Písku. Tyto campy jsou určeny především mladým lidem od 14 – 19 let.

Tým mladých Američanů přijel opět s velkým nadšením zvěstovat evangelium lidem v naší zemi, probíhala výuka

angličtiny, nechyběl čas na zábavu a hry a také čas strávený nad Božím slovem.

Dolomity – Alpy

5.7. – 13.7.2012 se vydal outdoor team spolu s několika lidmi, kteří ještě nepoznali Ježíše, do Alp. Příznivci této vysokohorské turistiky si tento týden určitě užili. Pár slov jedné z účastnic:

„Ačkoliv předpověď počasí na celou dobu našeho pobytu nebyla příznivá, Bůh vyslyšel naše modlitby a my za celou dobu ani na jednom výletě nez mokli. Během týdne jsme prošli spoustu různých hor, jako Drei Zinnen, Tofana di Rozes a další. Uprostřed pobytu jsme si jeli odpočinout do Benátek a vykoupat se do moře v městě Jesolo. Bydleli jsme v kempu ve městě Cortina d'Ampezzo ve stanech. Trávili jsme společné chvíle při vaření těstovin na tisíc různých způsobů, sledováním filmů, večerními zamyšleními, hraním her a vedením zajímavých rozhovorů. Díky Bohu za tyto nádherně prožité dny a za lidi, kteří mohli být s námi.“

Lucie B.

Fotbalový kemp

Termín fotbalového kempu byl 30.7. – 3.8.2012. Přihlásit se mohli kluci, ale i dívky (začátečníci i pokročilí). Místem konání kempu bylo středisko Karmel ve Smilovicích a tréninky probíhaly každý den na hřišti TJ ve Smilovicích. Tuto akci pořádá M.I.S.E. ve spolupráci s AMBASADORS in sport. Tento kemp navštěvuje většina pravidelných účastníků přijíždějících každý rok i ze vzdálenějších měst ČR. Je velkou radostí vidět tuto vášně pro fotbal, kdy je evangelium zvěstováno přímo na hřišti, ale i při večerních programech nebo skrze kamarádské vztahy lidí z organizačního týmu.

Volejbalový camp

Termín letošního volejbalového kempu byl 8.-11.8.2012 ve středisku Karmel ve Smilovicích. Tréninky volejbalu byly 2x denně, nechyběly turnaje a navazování nových přátelství. Účastníci měli možnost prožít týden plný sportu ale i odpočinku u filmu nebo večer u táboráků při zamyšlení z Bible nebo svědectvích.

Evangelizační týden na Šumbarku

Konec prázdnin 20.8.-25.8.2012 patřil misijní akci na Šumbarku, kde v klubovně K4 probíhaly večerní čajovny. Zde se tým věřících lidí sloužících na tomto místě sdílel svým životem s Ježíšem s lidmi, kteří se ještě nerozhodli pro Ježíše. Organizace fotbalového turnaje pro kluky nebo tvorba účesů pro holky přinesla velké ovoce. Na akce přišlo spousta nových lidí, a byli pozváni na Odpoledne s Biblí (které se bude na Šumbarku konat každý pátek) a Dětský klub (ve čtvrtek).

Misionáři Kristian a Karianne Lande z Norska od září v České Republice

My křesťané si často myslíme, že ostatní lidé se o Boha nezajímají, ale není to pravda. Během posledních let neustále vidíme v několika zemích v Evropě, že mladá generace hledá Boha. Možná ne vždy vědí, že to, co hledají, je Ježíš, ale je to tak. Jsou zmatení a hledají něco, co se nehroučí, když všechno ostatní ano. Rodiny se rozpadají, společnost prohlašuje, že není Bůh ani pravda.

Máme fantastické zprávy, které stojí za to nést dále. Pravda není dogma, ale osoba, Ježíš. On je také ten, kdo nikdy nepadá. Obstojí všechno. Můžeme s ním mít vztah a Duch svatý se v nás zabydluje a provází nás skrze zkoušky. Ježíš to umožnil, když zemřel na kříži za naše hříchy. Je na nás, abychom přinášeli tyto zprávy mladým lidem v dnešní Evropě.

A potom záleží na tom, abychom byli ochotni zůstat s nimi delší dobu, činit z nich učedníky. Učednictví je o blízkém vztahu s někým na delší období, kdy jej učíme poznávat a žít život, který žil Ježíš. Tak to dělal Ježíš sám a tak to máme dělat také my. A proto se chceme přestěhovat do Ostravy-Poruby. Pokud chceme vidět dlouhé období změny na místě, potřebujeme tam zůstat delší dobu. Během týdnu, který jsme strávili v Porubě toto léto, několik lidí všech věkových kategorií odevzdalo svůj život Ježíši. Až se tam přestěhujeme, chceme s nimi žít, společně se modlit, společně se smát, studovat Bibli, jíst, trpět, prospívat městu, zvěstovat evangelium, stručně řečeno – žít společně, jak žil Ježíš.

Chceme mít otevřené dveře, pro ty, kdo chtějí přijít a navštívit nás. Budeme mít domácí setkání s chválami, vyučováním, skupinky a společenství. Chceme organizovat fotbalové turnaje s místními mladými lidmi a skrze tyto vztahy sdílet

dobrou zprávu o Ježíši. Také chceme zapojit studenty na univerzitě například skrze dotazníky ohledně víry a Alfa kurzů. Rovněž chceme školit ty, kteří uvěřili, aby pomáhali jiným uvěřit a činit z nich učedníky. Tímto způsobem je možné zasáhnout více lidí dobrou zprávou.

Kristian a Karianne Lande

Impuls ve Frýdku-Místku

První týden v červenci proběhl v rámci projektu Impuls pořádaného platformou pro evangelizaci a misií s názvem PROMISE evangelizační týden v celkem čtyřech městech – Frýdek-Místek, Bruntál, Bohumín a Ostrava-Poruba. Ve Frýdku-Místku, Bruntále a Bohumíně se jednalo o místní sbory SCEAV, které tak využily nabídku pomoci pro podporu růstu jejich sborů. Do těchto sborů zavítaly začátkem července týmy složené z dobrovolníků ze SCEAV a zahraničních hostů z evropských luterských sborů. Tito předem vyškolení mladí lidé pomáhali ve zmíněných sborech po dobu jednoho týdne s evangelizačními akcemi ve snaze oslovit zdejší lidi poselstvím o spasení.

Měla jsem tu možnost zúčastnit se Impuslu ve Frýdku-Místku a musím říct, že to byla nezapomenutelná zkušenost. Náš česko-finský tým byl ubytován v místním sborovém domě SCEAV a společně jsme tam prožívali nadmíru požehnané chvíle. Už od prvního dne, kdy jsme začali pozývat především mladé lidi z Frýdku-Místku, aby se zúčastnili dílčích akcí, které byly v rámci

našeho Impulsu pořádány (sportovní aktivity s cílem navázat kontakt se zdejšími lidmi, koncert, večerní čajovny se svědectvími, promítání filmu, dopolední program pro děti apod.), jsme mohli vidět, jak mezi námi Pán Bůh jedná. Mnoho lidí, kteří přišli, bylo otevřených na zvěst evangelia a dotazovalo se na Pána Ježíše a otázky křesťanství. Mohli jsme na vlastní kůži pocítit, jak si nás Pán používá v mnoha rozhovorech. Jak nám sami říkali, byla to přátelská atmosféra a upřímnost, která je přitahovala, aby se vraceli i další dny a účastnili se jednotlivých odpolední a večerů.

Největším zázrakem pro nás bylo pět mladých lidí, kteří se během Impulsu stali doslova pevnou součástí našeho týmu. Nejen, že se účastnili všech akcí, ale dokonce nás v mezičase navštěvovali ve sborovém domě, pomáhali nám s přípravami, sdíleli s námi společná jídla a někdy zůstali i přes noc. Jeden z nich, Jakub, dokonce říkal, že už dlouho hledá společnost upřímných a pravých přátel, protože měl tu smůlu, že narážel zatím jen na party trávící svůj volný čas poflakováním se a pitím alkoholu. Podle jeho slov jsme byli my tím, co tak dlouho hledal a není podle něj náhodou, že jsme křesťané – otázky víry ho upřímně zajímají. Přivedl mezi nás také svého bratra i nevěřící rodiče. Pro další z nich byl tento týden impulzem, aby začali ve svém životě hledat Boha, který jediný může dát pravý smysl jejich často neutěšeným životům.

Velkým povzbuzením pro celý sbor i mládež bylo, že se tři z těchto mladých zúčastnili nedělních bohoslužeb a nejen tito, ale i další začali navštěvovat zdejší doposud strádající a umírající mládež. Jakub se také zúčastnil celého Xcampu, další z nich, Filip, pomohl vel-

kou měrou při natáčení jejich vítězného mládežnického videa pro videosoutěž na Xcampu a také na několik večerů na Xcamp přijel.

Za nejlepší ze všeho považuji to, že během tohoto týdne vznikla nová přátelství na celý život a to jak v našem týmu, tak i mezi námi a mladými lidmi z Frýdku-Místku. Jsou to právě tato přátelství, která lidi vybízejí, aby zůstali ve společenství a nějakým způsobem se dále zapojovali. Právě v těchto přátelstvích se může naplno projevit láska, kterou máme od Krista, abychom ji předávali dál a naplňovali tak jeho přikázání. Další neméně skvělou věcí je, že to byl týden, který nikoho nenechal stejným, ale byl pro každého z nás posunem na cestě za Pánem. Byl také velkým povzbuzením pro nás i pro všechny kolem, abychom si nenechávali to, co nám Pán Bůh svěřil pro sebe, ale abychom to předávali dál. Jen tak se může Boží dílo v naší republice rozrůstat a jen tak můžeme zažívat Boží mocné působení ve svých životech a zároveň vidět, jak se projevuje v životech dalších lidí. Mnozí z čtenářů by se mnou jistě souhlasili, že není větší radosti než na vlastní oči vidět, jak lidé odevzdávají své životy Bohu a jsou zázračně proměňováni k Jeho obrazu. Proto nenechme evangelizaci jen na jeden týden v roce nebo na určité skupině lidí, ale přijměme Jeho povolání jako náš osobní úkol, který budeme chtít naplňovat se ctí a zápalem tohoto úkolu hodným.

P.G.

Ježíš vyšel, vyjdi taky, ať svět pulzuje pro Krista!

zkušenosti z Impulzu

Přesný význam projektu „Impuls“ mohl náš tým, skládající se ze čtyř členů třanovického sboru, pocítit na vlastní kůži v průběhu prvního červenového týdne.

Na počátku vlastně ani žádný tým nebyl, byli jsme jen čtyři náhodně oslovení členové mládeže, kteří se rozhodli reagovat na tuto výzvu a zúčastnit se křesťansko-misijního týdnu s touhou podílet se na službě, získat nové zkušenosti a být součástí evangelizačního týdne.

Nicméně to, co jsme mohli prožít na Impuls-festivalu a později i na Impuls-týdnu, předčilo naše představy mnohonásobně.

Na počátku týdne jsme byli jednotlivci, kteří hledali službu, po Impuls-týdnu, jsme už byli tým, tým, který měl jasný cíl, a to sdílet s lidmi Krista, snažit se ukázat lidem jeho obrovskou lásku.

Naším cílovým místem se stal Frýdek-Místek. Jen těžko popsat, co všechno jsme zde zažili, jak mocně v nás Pán působil. Snad jeden příklad za všechny. V úterý (první den našeho působení zde) přišlo na připravený program pět lidí. Byli jsme vděční Pánu za ně, ale zároveň někde ve skrytu duše zklamaní. Všechna ta práce, těch pozvánek co jsme rozeslali, těch škol, které jsme navštívili, těch lidí, kteří přislíbili svou účast, a v konečném důsledku jen 5 lidí? Přesto jsme neztráceli motivaci a modlili se ještě více a úpěnlivěji. Troufám si říct, že právě upřímné vroucí

modlitby uprostřed našeho týmu spolu s týmem z Finska a frýdeckou mládeží, byly základním kamenem všeho dění, které následovalo. Už v tom, že v poměrně krátké době jsme dokázali velmi dobře spolupracovat, sdílet se, povzbuzovat se a přitom všem pozývat a vytvářet program pro teenagery, jsme viděli obrovské Boží požehnání.

A Pán Bůh se k nám přiznával, s každou další modlitbou rostla naše chuť ke službě a s každým nově přichozím člověkem rostla naše vděčnost vůči Pánu Bohu. V pátek se pak našeho setkání a fotbalového turnaje zúčastnilo okolo padesáti lidí. Není to úžasné?

Přestože si dobře uvědomujeme, že nezáleží na kvantitě, stejně tak dobře si uvědomujeme, jak skvělé je, že dalších padesát mladých lidí mohlo slyšet evangelium.

A co nám tento týden dal? Při nejménším to jsou čtyři mladé životy, ve kterých Pán Bůh působil a které jsou pro nás velkým povzbuzením. Čtyři mladí lidé se totiž rozhodli chodit na frýdeckou mládež, takže nikoliv konec, ale teprve začátek velkých věcí a zároveň obrovská výzva, abychom se za ně modlili.

Dal nám také nerozlučná přátelství, která jsou postavena na Pánu. Dal nám nové povzbuzení, že Pán Bůh naše modlitby slyší a že modlitba má obrovskou moc. Povzbudil nás k daleko úpěnlivějšímu čtení Bible, na které je všechno postaveno. Ukázal nám, že minimálně lidé ve Frýdku-Místku, jsou otevření ke slyšení Božího slova a že mnoho lidí na ulicích hledá, hledá a touží po něčem více, než může nabídnout svět. Tak nač ještě čekáte? Vyjděme, jako vyšel Ježíš, ať svět pulzuje pro Krista!

Ester, Denisa, Honza, Filip

Týden v Bohumíně...

Pobyt v Bohumíně předcházely tři dny v Ostravě, které byly rozděleny do dvou částí: Impulsu Festivalu a Impulsu Tréninku. Mohli jsme slyšet semináře, zapojit se v pracovních skupinách a zúčastnit se koncertů.

V pondělí jsme se rozdělili do čtyř skupin, které se rozjely do okolních měst, ta naše do Bohumína. Naši skupinu tvořily menší skupiny lidí z Oldřichovic, Norska, Německa a Bohumína. Byla v ní jednota a mohli jsme prožívat krásné společenství.

Tento týden byl pro mě novou zkušeností. Nejsilnějšími zážitky byly návštěva romského centra (fotbal s dětmi), pozvání lidí na ulicích na večerní program a samotný večerní program (koncert, opékání párků, rozhovory atp.), skrze který mohl Pán Bůh měnit srdce lidí, kteří tam přišli, a také naše srdce. Mohli jsme přijímat Boží požehnání i skrze krásné počasí, když přesně před začátkem večerního programu přestalo pršet. Velice mě povzbudilo nadšení mladých lidí z Bohumína, pohostinnost a obětavost pastora z Bohumína. Dříve pro mě město Bohumín nic neznamenalo, teď když projíždím kolem, mohu si říct „tady jsem prožíval mnoho krásných chvil a viděl jsem, jak Pán Bůh je mocný a že má připravený plán pro toto město.“

Stasio Rucki

Ze šťastného a moudrého mládence zoufalý stařec

„Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.“ Př 4,23

Šalomounův vzestup a sláva

Pohled na mladého šťastného člověka je pro nás vždy povzbuzením. Když mladý člověk otevře svá ústa a promluví rozvážně a moudře, jsme naplnění radostí a přejeme mu, aby byl pro mnohé hledající dobrým příkladem. Vždyť moudrých, rozvážných a šťastných mladých lidí není kolem nás mnoho. A mladí lidé naléhavě potřebují dobré vzory.

Takovým vzorem moudrého, rozvážného a šťastného mladého muže byl jistě Davidův syn Šalomoun. Ve svém dětství a mládí pozorně sledoval svého otce a mnohému dobrému se od něho naučil. Pán Bůh mu daroval bystrý rozum a mnohé schopnosti.

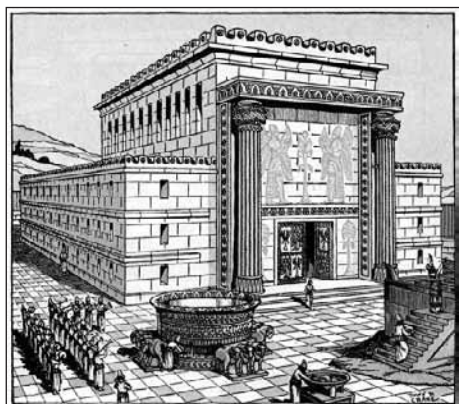
Pak přišel den, kdy ho otec David ustanovil králem. David mu řekl důležitá slova: *„Ty buď rozhodný a mužný. Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh; Chod' po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojžíšově a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat...“*

Šalomoun byl tehdy ještě velmi mladým mužem, neměl asi ani dvacet let. Čteme však o něm velmi krásná slova: *„Šalomoun miloval Hospodina.“* Pak se mu ve snu ukázal Hospodin a řekl mu: *„Žádej, co ti mám dát.“* Šalomoun odpověděl: *„Hospodine, můj Bože, já jsem příliš mladý, neumím vycházet ani vcházet... Kéž bys tedy dal svému služebníku srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozlišovat mezi dobrem*

a zlem.“ Pánu Bohu se líbila jeho prosba a dal mu moudré a rozumné srdce. Zároveň mu připomněl: „*Budeš-li chodit po mých cestách a zachovávat má nařízení a přikázání, prodloužím tvé dny.*“ Pán Bůh splnil svůj slib a dal Šalomounovi moudrost, převelikou rozumnost a takovou hojnost myšlenek jako písku na břehu moře. Měl tedy od Boha zvláštní tvůrčí schopnosti. V dalších letech svého mládí vyslovil a zapsal tři tisíce přísloví a napsal také tisíc pět písní.

Stavba chrámu a paláce

Byl plný vděčnosti a nadšení pro službu Hospodinu. Rozhodl se, že vybuduje dům pro Hospodina, svého Boha. Stavba chrámu trvala sedm let. Byla to vskutku nádherná stavba. Při dokončování Pán Bůh k němu promluvil: „*Budeš-li se řídit mými nařízeními a podle nich žít, budu bydlet uprostřed synů izraelských.*“ Při posvěcení chrámu byla dovnitř vnesena schrána Hospodinovy smlouvy a vložena do ve-

lesvatyně pod křídla cherubů. Když kněží vycházeli ze svatyně, naplnil Hospodinův dům oblak, neboť ho naplnila Hospodinova sláva. Šalomoun ve veli-

kém dojetí klekl na kolena a vyslovil Pánu Bohu svoji vděčnost i svůj obdiv. Předložil také Hospodinu své prosby o Boží milost, vedení a ochranu pro budoucnost izraelského národa i jeho země. Po dlouhé modlitbě vstal a udělil požehnání celému shromáždění Izraele. Slavnost posvěcení chrámu trvala čtrnáct dnů.

Pak se král pustil do budování královského paláce. Tato práce trvala třináct let. V paláci byla také „sloupová síň“, dlouhá padesát loket a široká třicet loket a také „trůnní síň“ a „soudní síň.“ Lidé obdivovali nádheru královského paláce. Svou moudrostí a vybudováním těchto skvělých staveb se Šalomoun stal daleko široko známým a slavným králem.

Po dvaceti letech kralování a po dokončení stavby chrámu i královského paláce se Pán Bůh ukázal Šalomounovi podruhé a promluvil k němu: „*Vyslyšel jsem tvou modlitbu a tvou prosbu. Oddělil jsem jako svatý tento dům, který jsi vybudoval, a dal jsem tam spočinout svému jménu navěky. A co se tebe týče, budeš-li chodit přede mnou v bezúhonnosti srdce a přímosti, upevním trůn tvého království nad Izraelem navěky.*“ Zároveň mu řekl velmi důrazné varování: „*Jestliže se ode mne odvrátíte vy a vaši synové a půjdete sloužit jiným bohům a klanět se jim, vyhladím Izraele z povrchu země.*“

Změna ve druhé polovině kralování

V druhé polovině kralování se Šalomounův život velmi změnil. V královském paláci, uprostřed bohatství a přepychu se změnilo jeho myšlení a pak se změnil úplně i jeho životní styl. Toto období života popisuje sám ve své knize Kazatel, v druhé kapitole.

„*Řekl jsem si v srdci: Nuže, teď to zku-*

sím s radovánkami a popřeji si dob-
rého. Usmyslil jsem si, že své tělo osvě-
žím vínem... Podnikal jsem velkolepá
díla, postavil jsem si domy, vysázel vi-
nice, založil si zahrady a sady a v nich
vysadil kdejaké ovocné stromoví, zřídil
jsem si i vodní nádrže pro zavlažování
lesních porostů. Nakoupil jsem si
otroků a otrokyň a měl jsem i doma na-
rozenou čeled, stád skotu a bravu jsem
měl víc než všichni, kdo byli v Jeruza-
lémě přede mnou. Nahromadil jsem si
také stříbro a zlato a zabral i vlastnictví
králů a krajin; opatřil jsem si zpěváky
a zpěvačky i rozkoše synů lidských, mi-
lostnice. Stal jsem se velikým a předčil
jsem všechny, kteří byli v Jeruzalémě
přede mnou; nadto při mně stála má
moudrost. V ničem, co si žádaly mé oči,
jsem jim nebránil, svému srdci jsem ne-
odepřel žádnou radost a mé srdce se
radovalo ze všeho, za čím jsem se pa-
chtil, a to byl můj podíl ze všeho mého
pachtění.“

Když čteme tyto zprávy o jeho životě,
jsme překvapeni, že v druhé polovině
svého kralování se soustředil plně na
využívání svého bohatství a na tělesné
rozkoše. Na Hospodina začal zapomí-
nat. Myslel si jistě, že jako bohatý
a slavný král si může dovolit všechno.
Jistě se přestal vroucně modlit a po-
stupně dával stranou všechny dobré
rady, které mu dával otec David a také
Pán Bůh, když k němu osobně pro-
mlouval.

Závěrečné hodnocení života

Čtyřicet let jeho kralování rychle uply-
nulo. Když cítil, že stojí na konci své krá-
lovské kariéry, rozhodl se, že napíše
závěrečné hodnocení svého života
i svůj pohled na všechno, co se na této
zemi děje. Napsal tedy knihu Kazatel.
„Já, Kazatel, jsem byl králem nad Iz-

raelem v Jeruzalémě. Předsezval jsem
si, že moudře propátrám vše, co se pod
nebem děje.“ Když prozkoumal, promy-
slal a zhodnotil všechno, s čím se se-
tkal, napsal na počátku knihy slova:
„Pomíjivost, sama pomíjivost, řekl Ka-
zatel, pomíjivost, sama pomíjivost,
všechno pomíjí.“ V závěru své knihy na-
psal tato slova: „Závěr všeho, co jsi sly-
šel: Boha se boj a přikázání jeho
zachovávej; na tom u člověka všechno
závisí. Veškeré dílo postaví Bůh před
soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či
zlé.“

V knize Kazatel hodnotí Šalomoun
také svůj vlastní život. Ve druhé kapitole
napsal slova, která nás nejen překva-
pují, ale přímo šokují. „I pohleděl jsem
na všechno, co bylo mýma rukama vy-
konáno, na své klopotné pachtění,
a hle, všechno je pomíjivost a honba za
větrem... Pojal jsem nenávisť k životu,
zošklivilo se mi, co se pod sluncem
děje... Pojal jsem v nenávisť všechno
své klopotné pachtění pod sluncem...
Odvrátil jsem se od toho se srdcem
plným zoufalství nad vším svým klopot-
ným pachtěním pod sluncem.“

Je to skoro až neuvěřitelné, že člověk
obdařený Bohem tolika dary a mimo-
řádnými schopnostmi, prožívá závěr ži-
vota v zoufalství a v nenávisti k životu.
To je skutečná tragédie.

Příčina Šalomounovy tragédie

Příčina tragédie jeho života je za-
psána v První královské v 11. kapitole,
kde čteme: „Kráľ Šalomoun si zamilo-
val mnoho žen cizinek, faraónovu
dceru, Moábky, Amónky, Edómky, Sidó-
ňanky a Chetejky, z těch pronárodů,
o nichž Hospodin Izraelcům řekl: Nebu-
dete vcházet k nim a oni nebudou vchá-
zet k vám. Jistě by naklonili vaše srdce
ke svým bohům. Šalomoun k nim při-

Inul velkou láskou. Měl mnoho žen: sedm set kněžen a tři sta ženin. Jeho ženy odklonily jeho srdce. Když nadešel Šalomounovi čas stáří, jeho ženy odklonily jeho srdce k jiným bohům, takže jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu, jako bylo srdce jeho otce Davida. Šalomoun chodil za božstvem Sidóňanů Aštoretou a za ohyzdnou modlou Amónců Milkómem. Tak se Šalomoun dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích...“

Je to vskutku až nepochopitelné, že člověk, který v mládí vřele miloval Boha, kterému Pán Bůh tak úžasně žehnal a obdařil ho mimořádnými schopnostmi, dovedl ve starším věku svého Dárce-Hospodina postavit stranou a dal na první místo své ženy a jejich pohanské modly. Tedy příčinou jeho duchovní tragédie byly pohanské ženy, které odklonily jeho srdce od Boha.

„Hospodin se na Šalomouna rozhněval, že se srdcem odklonil od Hospodina, Boha Izraele, jenž se mu dvakrát ukázal a výslovně mu zakázal chodit za jinými bohy. Ale on nedbal na to, co Hospodin přikázal.“

Střež a chraň své srdce až do konce!

Ve své knize Přísloví 4,23 Šalomoun napsal velmi důležité přísloví: *„Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život.“* Toto důležité přísloví později sám nerespektoval. Svě srdce nestřežil, odklonil se od Hospodina, na první místo dal pohanské ženy a pak pod jejich vlivem začal uctívat i pohanské modly. Tragický a odstrašující případ duchovní nevěrnosti.

Nevěrnost vůči Hospodinu měla trojí následky. Především v jeho vlastní duši. Ztratil společenství s Bohem, ztratil smysl i cíl své životní cesty a tím i radost

ze života. Jeho srdce bylo plné zoufalství a nenávisť. Ze šťastného a moudrého mládence se stal zoufalý a beznadějně ztracený stařec. Negativní dopad měla jeho nevěrnost i na jeho vlastní rodinu. Jeho děti trpěly pro hříchy svého otce. Nejhorší následky se však projeví v životě celého izraelského národa. Celý národ trpěl pak po celá staletí pro jeho nevěrnost živému Bohu.

Šalomoun je tedy odstrašujícím příkladem nevěrnosti a největší duchovní tragedie, jaká se může stát v životě věřícího člověka. Kéž jsou naše srdce plná úcty k Pánu a věrná až do konce.

Stanislav Kaczmarczyk

Otto a Pindór – k jubileu dvou duchovních vůdců

Na rok 2012 připadají výročí spojená s pastýři evangelického lidu na Těšínsku v 19. století: 130. výročí úmrtí Leopolda Marcina von Otto a 160. výročí narození Jana Pindóra.

Leopold Otto (1819–1882) po-

cházel z Varšavy, kde po teologických studiích a krátkém angažmá v jiných sborech působil jako evangelický pastor. Byl v čilém styku s probuzenými i hnutími v zá-

padní Evropě. Polskojazyčným evangelíkům mimo svůj sbor sloužil vydáváním časopisu *Zwiastun Ewangeliczny*. V letech 1866–1875 sloužil jako pastor v Těšíně, kde ovlivnil mladou generaci polských pastorů a též polských národních buditelů. Byl rozhodným zastáncem biblického pravověří a odpůrcem liberální teologie.

Z myšlenek Leopolda Otto:

„Kto nie chce w Biblii uznać objawionej prawdy Bożej, niech się nie bawi w chrześcijaństwo, niech nie usiłuje oczyszczać Biblii, niech ją odrzuci i powie, że przestał być chrześcijaninem.“

„Jeżeli Chrystus nie jest Bogiem, Biblia jest kłamstwem, kościół teatrem, a słudzy Kościoła największymi zwodzicielami.“

„Nie bójcie się nazw: wsteczność, ciemnota, fanatyzm, zacofana ortodoksja, pietyzm – ale bójcie się, abyście nie odstąpili od owego kamienia węgielnego, którym jest ukrzyżowany i z mrtwych powstały Chrystus.“

„Kto wierzy, że Bóg jest Bogiem jedynym w Trójcy Świętej, że krew Syna jednorodzonego jest odkupieniem naszym i że Syn ten przyjdzie sądzić świat żywych i umarłych; ten póki żyje wolny, pokonany do nowej walki się gotuje, nieprzyjaciółom przebacza, a sercem i myślą Bogu oddany... widzi – jak Szczepan – niebo otwarte i triumfującego Chrystusa.“

Jan Pindór (1852–1924) patřil ke generaci teologů ovlivněných působením Leopolda Otto. Pocházel z Horní Lištné a od roku 1877 působil v duchovenské službě v těšín-

ském evangelickém sboru. Naučil se anglicky a navázal styky s probuzeneckými hnutími v USA. Roku 1893 kázal jako evangelista Poláků a Němců v Chi-

cagu, kde v té době probíhala světová výstava. Byl propagátorem protialkoholního hnutí. V polštině vydal řadu spisů cizojazyčné duchovní literatury: mezi autory, jejichž díla přeložil, patřili např. Jean-Henri Merle d'Aubigné, Tomáš Kempenský, Richard Baxter, John Bunyan či Jan Ámos Komenský. Z jeho služby čerpal duchovní probuzení na Těšínsku na počátku 20. století, z něž vzešlo mj. Křesťanské společenství.

Ze vzpomínek pastora Pindóra na cestu do USA:

„Pewnego dnia otrzymałem list od Pana Torrey, naczelnika szkoły teologicznej w Chicago, czybym nie mógł przybyć na kilka tygodni do Chicago w roku wystawy dla pracy misyjnej wśród tamtejszej kolonii Polaków. Osobiście ani ja Pana Torrey nie znałem, ani on mnie; wiedzieliśmy o sobie tylko przez gazety.“

„Amerykański ewangelik może się nazywać luteraninem lub kwakrem, metodystą lub baptystą, lecz Biblii sobie wydrzeć nie pozwoli. Ona jest dla niego jedyną widzialną potęgą, przed którą do wolności nawykłe uchyla czoło.“

„Wiele w Ameryce ciekawych rzeczy widziałem i miałem sposobność

rozszerzyć swój pogląd, ale co nade wszystko przekładam, to jest ta okoliczność, że widziałem rodzaje religijnego życia i pracy, które nam są najzupełniej obce.”

„...katolicycy Polacy w Chicago nie wielką mieli ochotę słuchać słowa Bożego, choć macierzyńskim głoszonego językiem. Gdy się wskutek zabiegów moich sprawa trochę rozpowszechniła, wszystkie polskie gazety o mnie pisały, a przeważna ich część ostrzegała ludność, aby się luterskiego heretyka chroniła... Po południu udałem się do dzielnicy Polaków, gdzie w gronie dosyć licznego zgromadzenia obchodziliśmy pamiętkę Kopernika. Przemówieniem swoim udało mi się zażyć serca, tak iż sobie szczerą wzajemność wyjednałem, bo mi nawet śliczny bukiet kwiatów wręczono: od tej chwili otworzyła mi się droga religijnego działania między Polakami... Rozpoczęła się dla mnie praca teologiczna, naukowa, w gronie świątłych ludzi, mężczyzn i niewiast, którzy w praktyki katolickie utracili wiarę, a czegoś głębszego, coby serce i sumienie zadowalało, od kościoła swego nie otrzymali. W rozprawach tych nie było tyle pobożności, ile filozoficznych wywodów. Nie mogłem się powoływać na Biblię, bo katolicycy niedowiarkowie w słowo objawienia Bożego nie wierzyli... Rozumie się, żeśmy się tylko nad zasadami nauk chrześcijańskich zastanawiali. Rozprawy rozpoczynałem modlitwą, potem mówiłem o przedmiocie a w końcu następowała dysputa roztrząsająca każdą zasadę. Niekiedy te rozprawy trwały przeszło dwie godziny, odbywały się przez cały miesiąc dwa nawet razy w tygodniu. Były

one dla mnie ogromnie wysiłające, tak że mię bardzo często po takiej długiej dysputacji głowa bolała; lecz mimo to się cieszyłem, że i dla Polaków mógł coś uczynić.”

„Czy moja praca w Ameryce jakie owoce wydała, nie do mnie należy ocenić. Odzywają się stąd pojedyncze głosy o książki religijne w polskim języku. Ile zaś ja sam osobiście z tej wycieczki umysłowo korzystałem, a to korzystałem tak dla siebie jak dla pracy mojej w winnicy Chrystusowej, sam to najlepiej z wielką wdzięcznością odczuwam.”

Daniel Spratek

Konference Stvořeni a současná věda

Ve dnech 31.8.-2.9. se v Žilíně uskutečnil 3. ročník konference na téma Stvořeni a současná věda. Konference se konala jako minulé ročníky v aule Žilinské univerzity.

Hlavním řečníkem letošní konference byl Philip Bell, BSc., výkonný ředitel CMI (Creation Ministries International) pro

Velkou Británií a Evropu. Philip studoval biologii a geologii na univerzitě ve Walesu, následně pracoval 9 let v klinickém výzkumu rakoviny. V této oblasti také publikoval vědecké články přednášel na vědeckých konferencích. Byl také aktivním členem postgraduální školy medicíny na univerzitě v Bath. Od roku 2001 pracuje na plný úvazek v Creation Ministry (Služba stvoření).

Dalšími řečníky konference byli RNDr. Peter Vajda, PhD. a ing. Ján Šichula. Všechny přednášky byly nahrávané a jejich záznamy budou umístěny na webových stránkách www.solas.sk. Zde přinášíme pouze nejdůležitější informace, které zazněly v sobotních přednáškách.

Co kdyby Darwin věděl to, co víme my dnes?

V této přednášce se Philip Bell zabýval hlavními problémy darwinizmu z pohledu moderních vědeckých poznatků. Přednáška byla rozdělena do 6 bodů:

Co kdyby Darwin věděl to, co víme my dnes o:

1. Celém tajemství o původu života?
2. Důkazech o ultra-rychlém vzniku fosilií?
3. Nedostatku skutečných přechodných forem ve fosilním záznamu?
4. Složitosti buněčné a molekulární biologie?
5. Genetických hranicích evoluce?
6. Co Bible opravdu učí o stvoření?

Velmi stručně shrneme hlavní myšlenky:

- Po více než 150 letech od zveřejnění Darwinova díla „O vzniku druhu přirozeným výběrem“ víme toho o vzniku života z neživé hmoty stejně málo jako za doby Darwinovy. Velmi dobře to vystihují

slova od evolucionistického vědce a profesora biologie Andy Knolla z Harvardské univerzity, když mluví o otázce vzniku života na Zemi: „*Myslím, že musíme uznat, že se díváme jako skrze začmouzené sklo... Nevíme, jak život na této planetě vznikl. Nevíme přesně, kdy vznikl a nevíme za jakých okolností vznikl.*“ Od Darwinovy představy o vzniku života v malém teplém jezírku byl do dnešní doby udělán jen velmi malý pokrok. Samovolný vznik i té nejprimitivnější formy života v jeho úžasné komplexnosti se jeví jako nemožný.

- Darwin by byl zklamán svými předpověďmi v paleontologii (vědě, která se zabývá zkamenělinami, formami života v minulých geologických dobách). Darwin byl totiž přesvědčen, že se v budoucnu podaří najít zkameněliny, které budou důkazy pro proběhlou evoluci v podobě tzv. přechodných článků od jednoho druhu k jinému. Popularizátoři vědy tvrdí, že existují tisíce takových přechodných forem. Ve skutečnosti je jich jen pár, o kterých se mezi experty vede diskuze. Jeden z nich, Stephen Jay Gould, to vyjádřil slovy: „*Nepřítomnost přechodných forem ve fosilním záznamu přetrvává jako obchodní tajemství paleontologie.*“

- Darwin by byl velmi překvapen složitostí buněčné a molekulární biologie. Jako příklad Philip Bell uvedl vývoj prstů u plodů různých živočichů. Dnes například víme, že proces vzniku prstů na končetinách probíhá zcela odlišným procesem u obojživelníků a u člověka, což kromě jiného ukazuje, že evoluční historie druhu se neodráží ve vývoji jedince, jak to tvrdí evoluční teorie. Zatímco u žáby prsty vznikají tak, že vyrůstají z končetinového pupenu procesem prodlužování, u člověka v končetinovém pupenu vznikají zářezy, jako

základy pro jednotlivé prsty. Při tomto procesu rozdělování základů pro jednotlivé prsty je zásadní tzv. řízená smrt některých buněk za účelem oddělení prstů od sebe. Proces řízené smrti buněk (tzv. apoptózy) je nesmírně složitý a je regulován velkým množstvím signálních molekul (složitě schéma na celou obrazovku). Ještě zajímavější je to u netopýrů, kde mezi jednotlivými „prsty“ musí zůstat blány. Tam je vývoj končetiny řízen rovnováhou mezi dvěma procesy: jedny signální molekuly způsobují smrt buněk mezi tvořícími se „prsty“, druhé molekuly tento proces brzdí, aby zůstaly zachovány blány. Nelze si představit, že by takto složitě řídicí procesy vznikly pouhým evolučním procesem, aniž by v pozadí nebyl přítomen přesný plán (projekt).

- Evoluce druhů vyžaduje vznik nové genetické informace, tedy informace, která tady nebyla přítomna. Genetická informace je přitom uložena tak efektivním způsobem, že předčí všechny systémy ukládání informací vyvinuté člověkem. Kdybychom naplnili špendlíkovou hlavičku o průměru 2 mm molekulami DNA, která je nositelem genetické informace, a přepsali tuto informaci do knih o běžném formátu, vznikl by stoh knih, jehož výška by byla 500násobkem vzdálenosti Země-Měsíc. Alternativně, kdybychom ji uložili do harddisků o obsahu 1 terabytu, vznikl by stoh disků o výšce 80 km. Je to nepředstavitelná efektivita pro ukládání informací, o které Darwin neměl ani ponětí!

Evoluční teorie se snaží vysvětlit vznik nového genetického materiálu potřebného pro vznik nových druhů pomocí mutací (náhodných změn v již existujícím genetickém materiálu). Avšak hromadění mutací nevede ke vzniku

nových druhů, dokonce ani nových orgánů či tkání. Mutace mají sklon vyvolat nemoc, smrt či chybu. A tak současná evoluční teorie není schopna poskytnout žádné reálné vysvětlení pro vznik nové genetické informace potřebné pro vznik nových druhů.

Katastrofická tektonika a Potopa

Přednáška Dr. Vajdy byla věnována oblasti geologie, která se jmenuje tektonika. Tektonika je vědní obor zabývající se vývojem tzv. tektonických desek na povrchu Země. Nejsvrchnější vrstva Země, tzv. litosféra, je podle této teorie rozlámána na několik částí, které se vůči sobě mohou pohybovat díky plastické vrstvě, která se nachází pod nimi. Pohyb tektonických desek se v současné době odehrává rychlostí maximálně do 12 cm/rok. S tím je spojen např. i tzv. kontinentální drift (velmi pomalý pohyb světadílů vůči sobě).

Po vysvětlení základních tektonických principů Dr. Vajda následně prezentoval jednu velice zajímavou teorii vytvořenou americkým vědcem Johnem Baugardnerem, který namodeloval chování litosferických desek za podmínek odlišných od těch, které známe dnes. Při trojrozměrném modelování procesu pohybů desek na počítači za použití principů nelineární fyziky dospěl k závěru, že pohyb tektonických desek by při globální katastrofě, jakou byla potopa za dnů Noemových, mohl dosáhnout rychlosti až 30 km/hod. (tzv. sprintující tektonika litosferických desek). Za takovýchto podmínek by došlo k vytvoření zcela nového vzhledu zemského povrchu, tedy k rozdělení původního superkontinentu a vytvoření dnešních světadílů, vyvrásnění nových horských masivů, jako jsou Himaláje, Andy, Alpy, k erozi kontinentů obrov-

ských rozměrů, recyklaci dna oceánů, vzniku uhlí a ropy, tvorbě jeskyní a jiných jevů v časovém horizontu několika desítek dní. Tato katastrofická tektonika mnohem lépe vysvětluje vznik současných velehor, které by ke svému vyvrásnění podle klasické tektoniky (pohyby cca několik cm za rok) potřebovaly velmi dlouhé časové intervaly (desítky milionů let) a podlely by erozi dřívě, než by se vůbec stačily vytvořit. Tento přístup vysvětluje také mnohem lépe výskyt fosilií mořského původu v dnešních Alpách, Dolomitech či Himalájích (ve výšce přes 8 tisíc km). Navíc tato teorie, jak se dnes ukazuje, je fyzikálně reálná a smysluplná.

Tisíce, ne miliardy let: nepřehlédnutelné důkazy

Současná evoluční teorie počítá s věkem Země v řádu miliard let. Stanovení věku však není jednoduché, protože je to abstraktní věc, která se nedá pozorovat. V současné době jsou známy stovky fyzikálních procesů, které určují hranici věku světa. Více než 90 procent z nich určuje věk menší než miliardy let.

Philip Bell se ve své přednášce zaměřil pak na některé z nich:

1. Komety se rozpadají příliš rychle. Část hmotnosti komet, které krouží kolem Slunce po eliptické dráze se při jejich přiblížení k Slunci vypaří působením slunečního větru. Podle toho by komety s krátkou periodou nemohly existovat déle než 10.000 let a komety s dlouhou periodou déle než 100.000 let.

2. Magnetické pole Země slábne příliš rychle. V současné době existují důkazy o tom, že magnetické pole Země slábne asi o 5% za 100 let. Podle počtů, které nás zavedou zpět v čase

k předpokládané maximální hodnotě, by tak věk Země neměl přesahovat více než 10.000 let.

3. Zachovalost fosilií (zkamenělin) odporuje dlouhým věkům. V Libanonu byla nalezena zkamenělina chobotnice, která měla být stará údajně 95 milionů let. Avšak uvnitř této chobotnice byly nalezeny ještě zbytky inkoustu, které tyto chobotnice vypouštějí, zachovalého v takovém stavu, že jej bylo možné zkoumat. Bylo zjištěno, že za „95 milionů let“ se inkoust vývojem prakticky nezměnil. Navíc tyto chobotnice, staré údajně 95 milionů let, se velmi podobaly těm dnešním.

4. V kostech objevených dinosaurů byly nalezeny zbytky měkké tkáně. Velice zajímavá je informace o nálezu měkkých tkání v kostech dinosaurů starých údajně 70 milionů let (Tyrannosaurus Rex, objev paní Mary Schweitzer publikovaný v časopise Science v roce 2005). V kostech těchto vyhynulých zvířat byly nalezeny zachovalé zbytky cév, krevních buněk, červeného krevního barviva a jiných bílkovin. Tato skutečnost ukazuje, že věk vyhynulých zvířat nemůže být miliony let, ale mnohem méně – odhadem do 10.000 let.

5. Datování věku diamantu uhlíkovou metodou ukazuje věk asi 58.000 let.

Závěrem je možno říct, že v současné době je mnoho nepřehlédnutelných důkazů o tom, že věk Země je mnohem nižší než se uvádí – nejsou to miliardy či miliony let, ale maximálně desetitisíce.

Předkové člověka: lidský druh nebo jiný druh?

Existuje populární představa o evoluci lidského druhu, která je graficky představována jako vývojová řada mezi opicí umístěnou úplně vlevo a současným

člověkem, který se na obrázku nachází zcela vpravo. Mezi nimi jsou bytosti, z nichž každá umístěna vpravo se stále více podobá člověku. Poslední sobotní přednáška Philipa Bella se zabývala otázkou, jak uvést do souladu fosilie lidoopů se zprávou o stvoření člověka. Je tato graficky představovaná evoluce lidského rodu skutečností nebo iluzí?

Philip se zabýval jednotlivými články údajné evoluce člověka a ukazoval na obrovské problémy týkající se některých nalezišť obsahujících pouze zlomky kostí, na základě kterých jsou pak prováděny rekonstrukce celého vzhledu lidoopa. V jednom případě (Ardipithecus kadabba, žijící asi před 5,8 mil let v Africe) bylo tvrzení o chůzi po dvou opřeno pouze na nález jedné kosti palce. Rekonstrukce velice známého lidoopa jménem „Lucy“ (Australopithecus afarensis) je rovněž čirá fantazie, jelikož nebyly nalezeny kosti celé končetiny – pouze jejich úlomky. Z nalezených materiálů spíše vyplývá, že všichni lidoopi, kteří mají ve svém latinském pojmenování koncovku „pitchecus“ jsou vyhynulé opice a „nemají žádné místo v rodokmenu člověka.“

Naopak všechny tzv. přechodné články, které mají ve svém latinském pojmenování „homo“, kromě Homo habilis, představují různé formy současného člověka (tedy Homo erectus, o kterém je např. známo, že byl schopen se plavit přes oceán, dále Homo ergaster, člověk heidelberský a neandrtálský, který žil v drsných podmínkách doby ledové a proto měl zhrubělé rysy). Homo habilis, který se podobá Australopithecus sediba, se podle své kapacity lebky řadí k vyhynulým opicím.

Jak se dívat tedy na fosilie lidoopů? Můžeme konstatovat, že bylo nalezeno

mnoho stovek fosilií člověka. Kromě toho existují početné fosilie vyhynulých opic. Neexistuje však nic, co je mezitím, pokud si člověk takto nenaprogramuje své myšlení (podle onoho obrázku, o kterém byla řeč na začátku).

Štěpán Rucki

To, co zůstává

Vzpomínka na br. Jiřího Hurtu

Úvaha nad tím, co pro mě osobně v životě znamenalo setkávání se s bratrem Jiřím Hurtou, mě přivedla k zamyšlení se nad pomíjivým a věčným. Většina nás živých stěží přemýšlí o pomíjitelnosti svých životů, zvlášť když se nám vede dobře. Svou energii vkládáme často do věcí či myšlenek, které nikoho neobohacují. Vnímám, že čím dále tím víc žijeme své sobecké životy a Boží pravdu si zvykáme překrucovat dle svých měřítek.

Snad se mnou bude souhlasit většina z vás, když řeknu, že věčným zůstává dotek srdce, ne dotek myšlenky, jakkoli čisté či pravdivé. Srdcem se noříme do Boží lásky a my sami se můžeme vepisovat do srdcí druhých. Po přijetí Krista do našich životů je nejdůležitější zanechat pozitivní stopy v srdci druhých. Uvědomuji si, že když vzpomínám na blízké, s nimiž se prořaly mé životní cesty, nepamatuji si ani tak, co mi kdy řekli, jako na to, jak rozezvučeli mé srdce. Pamatuji si na to, že mě v životě někam posunuli, že bych spoustu věcí chtěla dělat jako oni, že byli nezištní, že mi při vzpomínce na ně třeba i zvlhnou oči. Z těch Božích

bratří, kteří už došli naplnění své cesty, byli pro mě takovými můj duchovní otec br. Cyroň a pak zmiňovaný br. Jiří Hurta.

Co nás to tehdy vlastně táhlo jet stovky kilometrů do srdce Českého ráje? V mém případě to byla v první chvíli touha zdokonalit dar recitovaného slova. Postupem času to bylo něco, co jsem postrádala ve své církvi – především jiný druh diskuze. Diskuze, která mě nutila více o věcech přemýšlet, přemýšlet o nich z různých pohledů, formulovat svůj názor, umět ho obhájit. Na sklonku totalitního režimu jsem vyrůstala v mládeži a ve sborech, kde jsem cítila požehnání a moc Ducha svatého. Přesto některé z duchovních věcí a duchovního života byly drženy takříkajíc trochu zkrátka. Nechci hodnotit, zda to bylo dobře či ne. Br. Jiří poskytl lidskému duchu jakousi další dimenzi lidského setkávání se a sdílení, ve které jsme se všichni zúčastnění cítili moc dobře. Kdo měl jiný názor, nebyl diskvalifikován nebo se tak ani nemusel cítit. Nemohu nezapomenout sestru Libušku Hurtovou. Myslím, že by Jiří bez své ženy snad ani nebyl tím, pro co na něho s vděčností vzpomínáme. Jiří byl veskrze nepraktický člověk a ty spousty často neohlášených návštěv dostaly vždy najíst, měly kde složit hlavu. Sama poznamenaná různými nemocemi sloužila tím nejméně populárním leč tak důležitým způsobem. Často měla také na různé věci jiný názor než její manžel, nešlo však o to, kdo má pravdu, důležité bylo a je, přemýšlet o věcech z různých úhlů.

Jiří a jeho setkání s Bohem může vzdáleně připomínat biblický příběh

o obrácení Saula. Jeho život a služba po obrácení byla skutečná a opravdová. Sloužil svým darem mluveného a psaného slova na mnoha frontách. Snad největším projektem bylo namluvení Bible pro zrakově handicapované. V době, kdy neexistoval pojem sociální služby. Chtěl na sklonku svého života toho stihnout co nejvíc, osloven svým Pánem a jemu darovanou milostí. Činil tak hnán láskou – ne jak často dnes – vidinou finančního zisku, často i na úkor vlastního zdraví. Chtěla bych vyzvednout to, že oba – Jiří i se svou ženou – korigovali svůj život a své názory jen a jen s Božím slovem. Jak prosté a samozřejmě pro věřícího člověka. Ale je tomu tak dnes?

Po dvaceti letech od úmrtí br. Jiřího se toho v církvích moc a moc změnilo. S demokracií přišla svoboda, často však i jakási svoboda od Božího slova. Je k zamyšlení, kam se za tuto dobu posunuly naše osobní životy, otevřenost našich domovů, našich srdcí pro potřeby druhých a především pak láska k Bohu a ochota podřídit mu svůj osobní život, který konec konců není ani naším vlastnictvím.

Alena Termerová

Aktuality ze světa

SRN. V dubnu bylo v Bavorské státní knihovně nalezeno 29 dosud neznámých kázání starověkého církevního učitele Órigéna (†253). Kázání jsou zapísána v byzantském kodexu z 11. století.

Vatikán. Předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Kurt Koch se v dubnu vyjádřil k blížícímu se jubileu reformace v roce 2017. Kardinál uvedl, že reformace není důvodem k oslavě a dodal, že katolická církev nemůže oslavovat hřích.

ČR. Počátkem června se uskutečnilo 2. zasedání 33. synodu ČCE. Synod mj. schválil volbu na dálku, která umožní volit faráře a staršovstvo i těm členům sboru, kteří jsou staří a nemocní a nemohou se sborového shromáždění zúčastnit. Palčivým tématem byla problematika tzv. malých sborů, tj. sborů, kde na nedělní bohoslužby přichází méně než 20 lidí; takové sbory tvoří v současnosti 1/3 všech sborů ČCE.

Tanzánie. Evangelicko-luterská církev v Tanzánii oslavila 50 let své existence. Před padesáti lety měla církev 500 tisíc členů, v současnosti jejich počet vzrostl na 5,8 milionů.

Lotyšsko. Bakalářský program teologického studia na Lutherově akademii v Rize získal po mnohaletém úsilí státní uznání.

Slovensko. Koncem června byly uveřejněny oficiální výsledky sčítání lidu. Nejvíce lidí se hlásí k římskokatolické církvi (62%), na druhém místě je Evangelická církev augsburského vyznání (5,9%).

SRN. V současné době probíhají práce nad novým překladem Bible do němčiny. Překlad nese název „BasisBibel“ a měl by být hotov v roce 2019.

ČR. Na synodu LECAV byl pro třetí funkční období zvolen biskupem Jan Niedoba. Hlasovalo pro něj 17 z 22 delegátů.

Německo. Saskou evangelickou církví otráasají spory kvůli postoji církevního vedení k homosexualitě. Vedení

církvě již suspendovalo evangelistu Lutze Scheuflera, který spolu s dalšími sedmi členy evangelizačního odboru církve prohlásil, že toto vedení neuznává za duchovní autoritu. Oficiální protest směřovalo na vedení církve 106 ze 776 sborů.

Svět. Z výsledků výzkumů veřejného mínění provedeného španělskou Nadací BBVA vyplývá, že pouze v USA a v Polsku se více než polovina respondentů domnívá, že člověk byl stvořen zhruba ve své dnešní podobě a nevyvinul se evoluční cestou.

USA. – Svět. Ministerstvo zahraničí USA vydalo zprávu o stavu náboženské svobody na světě. Povšimlo si například toho, že pronásledování kvůli víře přibývá v Číně. Konfliktů kvůli náboženské víře v roce 2011 výrazně přibylo v Bahrajnu, Iráku, Nigérii, ale také v Rusku. Zpráva si všímá i vzestupu antisemitických nálad v některých zemích. Celkové vyznění zprávy je takové, že stav náboženské svobody na světě se v minulém roce zhoršil.

Slovensko. Ve volbách do úřadu generálního biskupa ECAV zvítězil dosavadní biskup Miloš Klátik. Získal 68,48% hlasů, kdežto jeho protikandidát Boris Mišina jen 29,77%.

Litva. V městě Palanga byl dne 14. 7. 2012 posvěcen nový evangelický kostel. Původní kostel shořel roku 1938 a po okupaci Litvy Sovětským svazem již nebyl v Palanze evangelický sbor obnoven. K znovuzaložení sboru došlo až roku 1993.

Laos. Komunistická vláda je znepokojena nárůstem počtu křesťanů v zemi. V poslední době byl v médiích zmiňován jistý Bountheung, v důsledku jehož svědectví se nechalo pokřtít na 300 osob.

Izrael. 84letý izraelský vědec Mena-

chem Cohen po 30 letech výzkumů vydává nové kritické vydání Starého zákona. Podobný počin byl u židů naposledy uskutečněn roku 1525.

Korea. V posledních deseti letech se zdvojnásobil počet jihokorejských misionářů. V současnosti jich pracuje ve 169 zemích asi 25 tisíc.

Finsko. Ve dnech 5. – 10. srpna 2012 se v Helsinkách konala mezinárodní konference o Lutherově díle. Asi 200 účastníků se zabývalo Lutherovými kázáními. Mezinárodní konference o Lutherově díle se konají co 5 let; příští by se měla konat roku 2017 ve Wittenbergu.

Polsko. – Rusko. Patriarcha ruské pravoslavné církve Kirill 17. 8. 2012 spolu s předsedou polské biskupské konference Józefem Michalikiem podepsal dokument, který oba národy vyzývá k usmíření. Tato výzva je považována za velmi významný krok, který má pomoci překonat letitou nevráživost mezi Rusy a Poláky.

Korea. Dne 3. 9. 2012 zemřel ve věku 92 let Son-mjong Mun, zakladatel sekty munistů, oficiálně zvané Církev sjednocení. Mun používal titul Pán druhého příchodu a tvrdil, že má dokončit to, co nestihl vykonat Ježíš, totiž založit dokonalou rodinu. Pro sektu je typické hromadné sezdvávání párů napříč kulturami.

Svět. Celá Bible je v současnosti přeložena do 475 jazyků. Nový zákon je dostupný v 1240 jazycích, alespoň část biblického textu je přeložena do 2 538 jazyků.

Aktuality z KS

Senioři. Ve dnech 2. – 7. září 2012 se uskutečnil pobyt seniorů na chatě pod Lípou. Tématem pobytu byla svědeckví o Ježíši. Celého pobytu se zúčastnilo 24 seniorů, řada dalších dojížděla na části programu, takže počet účastníků vystoupil až na 64 osob. Seniorům posloužila řada hudebníků a zpěváků svým programem.

BŠP. Dne 13. října 2012 začíná vyučování Biblické školy pracovníků. Bude se konat do března 2013 vždy 2x do měsíce v sobotu odpoledne (s výjimkou prosince, kdy je naplánovaná jedna přednáška). Tematické okruhy ročníku 2012/2013 jsou následující:

1. Pavlův dopis Římanům;
2. Dogmatika, dějiny, dobové pozadí Bible (vybraná témata);
3. Pastorační práce v eticky citlivých oblastech;
4. Obtížná místa Starého zákona. Podrobnější informace jsou k dispozici na letáčích a na www.ks-sch.cz.

Festival pěveckých sborů se uskuteční 4. listopadu 2012 v 16.00 hod. v Českém Těšíně. Vystoupí sbory z Albrechtic, Smilovic, Gutů, Bystřice a Nebor.

Adventní setkání pracovníků místních společenství KS je naplánováno na pondělí 3. prosince 2012 v 17.00 hod. na Karmelu.

Opowieść

o Tony'm Rossim (5. część)

Kochane dzieci,

wyobraźcie sobie, że pan Root zadzwonił i kazał przyjść dokładnie o godz. 13:15. Tony rozpoczął pracę z radością. Pan Root jednak nigdy nie mówił podczas jazdy. Kiedy chciał zatrzymać, zadzwonił dzwonkiem, dwa dzwonki oznaczały skręt w prawo, trzy dzwonki skręt w lewo. Tony miał dużo czasu na rozmyślanie i postanowił skupować jajka od gospodarzy. Po przyjeździe brata Joe razem otworzyli sklep spożywczy – „Aurora Farms – świeżutkie jajka”. Do sklepu zaczęła przychodzić pewna dziewczyna, którą bardzo polubił. Tony po czasie oświadczył się Florence Stark i ustalili dzień ślubu.

Był po trzydziestce i marzył o przeprowadzce na Florydę. Sprzedał sklep i zaczął w bibliotece czytać książki na temat rolnictwa na Południu. Pewnego dnia na stole w nowojorskiej bibliotece ktoś zostawił książkę „Życie Chrystusa”. Czytał i czytał, mijały godziny. Niektóre historie biblijne pamiętał z dzieciństwa. „Teraz jednak powinienem poszukać Biblię” – pomyślał Tony. Następnego dnia rozpoczął czytać Stary Testament, ale nie mógł się doczekać aż dojdzie do Nowego Testamentu. Nagle po wielu latach, Tony otrzymał odpowiedzi na wszystkie swoje pytania dotyczące Boga. Tony skłonił głowę i modlił się: „Kochany Ojczy, Ty wiesz, że w dzieciństwie byłem urwisem i nawet teraz stawiam inne rzeczy na pierwszym miejscu. Dziękuję, że posłałeś na ziemię swojego Syna i ukarałeś Go za mój grzech. Chcę, żebyś został moim Zbawicielem. Bądź Panem mojego życia. Amen.”

Tony opuścił bibliotekę bardzo szczęśliwy. Pospieszył do domu, by o wszystkim powiedzieć swojej żonie. „Ciekawe, jak pójdzie za Panem Jezusem wpłynie na moje plany, w których chciałem odnieść sukces” – myślał Tony.

(ciąg dalszy w następnym numerze)

Urszula Szymeczek

Časopis „Idea” je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Společnosti Chrzešćijařské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí,CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>